

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (ósma izba)

z dnia 9 września 2013 r. *

Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny z rynkiem wewnętrznym i nienakazująca odzyskania pomocy — Akt wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Brak indywidualnego oddziaływania — Brak obowiązku zwrotu — Niedopuszczalność

W sprawie T-400/11

Altadis, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowana przez adwokatów J. Buendię Sierre, E. Abada Valdenebra, M. Muñoz de Juan oraz R. Calva Salinera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez R. Lyala, C. Urracę Caviedesa oraz S. Němečkovą, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji 2011/282/UE z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. L 135, s. 1),

SĄD (ósma izba),

w składzie: L. Truchot (sprawozdawca), prezes, M.E. Martins Ribeiro i A. Popescu, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: hiszpański.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- 1 Poprzez skierowane w latach 2005–2006 pisemne zapytania (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 i P-5509/06) deputowani do Parlamentu Europejskiego żądali od Komisji Wspólnot Europejskich wyjaśnień w kwestii kwalifikacji jako pomocy państwa ustanowionego w art. 12 ust. 5 Ley del Impuesto sobre Sociedades (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych), mechanizmu wprowadzonego do tej ustawy w drodze Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (ustawy nr 24/2001 w sprawie środków podatkowych, administracyjnych i z zakresu spraw społecznych) z dnia 27 grudnia 2001 r. (BOE nr 313 z dnia 31 grudnia 2001 r., s. 50493) i ponowionego w drodze Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (królewskiego dekretu ustawodawczego nr 4/2004 w sprawie zatwierdzenia ujednoliconego tekstu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych) z dnia 5 marca 2004 r. (BOE nr 61 z dnia 11 marca 2004 r., s. 10951) (zwanego dalej „spornym systemem”). Komisja w istocie odpowiedziała, że zgodnie z dostępnymi jej informacjami sporny system nie wydaje się być objęty zakresem stosowania reguł rządzących przyznawaniem pomocy państwa.
- 2 Pismami z dnia 15 stycznia 2007 r. i 26 marca 2007 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o dostarczenie informacji umożliwiających ocenę zakresu obowiązywania spornego systemu i wywartych przez niego skutków. Pismami z dnia 16 lutego 2007 r. i 4 czerwca 2007 r. Królestwo Hiszpanii podało do wiadomości Komisji żądane przez nią informacje.
- 3 W faksie z dnia 28 sierpnia 2007 r. Komisja otrzymała skargę od prywatnego podmiotu gospodarczego, który twierdził, że sporny system stanowi niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa.
- 4 Decyzją z dnia 10 października 2007 r. (streszczenie Dz.U. C 311, s. 21) Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w sprawie spornego systemu.
- 5 W piśmie z dnia 5 grudnia 2007 r. Komisja otrzymała uwagi Królestwa Hiszpanii dotyczące tej decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. W okresie od dnia 18 stycznia 2008 r. do dnia 16 czerwca 2008 r. Komisja otrzymała również uwagi od 32 zainteresowanych stron, m.in. od skarżącej – spółki Altadis, SA. Pismami z dnia 30 czerwca 2008 r. i 22 kwietnia 2009 r. Królestwo Hiszpanii przedstawiło swoje komentarze do uwag zainteresowanych stron.
- 6 W dniach 18 lutego 2008 r., 12 maja 2009 r. i 8 czerwca 2009 r. Komisja odbyła spotkania techniczne z władzami hiszpańskimi. Odbyła ona również spotkania techniczne z niektórymi z 32 zainteresowanych stron, m.in. ze skarżącą.
- 7 Pismem z dnia 14 lipca 2008 r. i e-mailem z dnia 16 czerwca 2009 r. władze hiszpańskie przekazały Komisji dalsze informacje.
- 8 Komisja zakończyła postępowanie w zakresie dotyczącym nabycia udziałów w obrębie Unii Europejskiej, wydając decyzję 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48). W decyzji tej uznała ona, że polegający na przyznawaniu ulg podatkowych sporny system umożliwiający spółkom hiszpańskim amortyzację finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach jest niezgodny ze wspólnym rynkiem w sytuacji, gdy ma on zastosowanie do tego nabycia udziałów w spółkach mających siedzibę w Unii. Komisja utrzymała wszczęte postępowanie w odniesieniu do nabycia udziałów poza Unią, ponieważ władze hiszpańskie zobowiązały się do przedstawienia nowych informacji dotyczących przeszkód w połączeniach transgranicznych poza Unią.

- 9 W dniach 12, 16 i 20 listopada 2009 r. i 3 stycznia 2010 r. Królestwo Hiszpanii podało do wiadomości Komisji informacje dotyczące inwestycji bezpośrednich dokonanych przez spółki hiszpańskie poza Unią. Komisja otrzymała również uwagi od wielu zainteresowanych stron.
- 10 W dniach 27 listopada 2009 r., 16 i 29 czerwca 2010 r. odbyły się spotkania techniczne Komisji i władz hiszpańskich.
- 11 W dniu 12 stycznia 2011 r. Komisja wydała decyzję 2011/282/UE w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. L 135, s. 1, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 12 W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że sporny system jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym w sytuacji, gdy ma on zastosowanie do udziałów objętych w przedsiębiorstwach prowadzących działalność poza Unią (art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji). W art. 1 ust. 2 i 3 zaskarżonej decyzji instytucja ta pozwala jednak w zastosowaniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań na dalsze stosowanie spornego systemu w odniesieniu do nabycia udziałów przed dniem publikacji w dniu 21 grudnia 2007 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, a także w odniesieniu do transakcji nabycia udziałów, których przeprowadzenie – uzależnione od zatwierdzenia przez organ regulacyjny, któremu transakcje te zgłoszono przed tą datą – wiązało się z nieodwołalnym zobowiązaniem zaciągniętym przed dniem 21 grudnia 2007 r. W art. 1 ust. 4 i 5 zaskarżonej decyzji Komisja ponadto pozwala na dalsze stosowanie spornego systemu w odniesieniu do nabycia udziałów w przedsiębiorstwach prowadzących działalność w Chinach, Indiach lub w innych krajach, w przypadku których istnienie wyraźnych barier prawnych dla transgranicznych połączeń przedsiębiorstw zostało wykazane, objętych do dnia publikacji w dniu 21 maja 2011 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* omawianej decyzji, a także w odniesieniu do transakcji nabycia udziałów, których przeprowadzenie – uzależnione od zatwierdzenia przez organ regulacyjny, któremu transakcje te zgłoszono przed tą datą – wiązało się z nieodwołalnym zobowiązaniem zaciągniętym przed dniem 21 maja 2011 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 lipca 2011 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 listopada 2011 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 stycznia 2012 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi w kwestii podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności.
- 16 W dniach 5 października i 13 grudnia 2012 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania wezwał odpowiednio, skarżącą do wskazania wniosków, jakie zamierza wyciągnąć do celów niniejszej skargi z wyroku Sądu z dnia 8 marca 2012 r. w sprawie T-221/10 Iberdrola przeciw Komisji i z postanowienia Sądu z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie T-174/11 Modelo Continente Hipermercados przeciwko Komisji, a Komisję do przedstawienia uwag w przedmiocie odpowiedzi skarżącej na to pytanie. Skarżąca i Komisja udzieliły odpowiedzi na te pytania w wyznaczonych terminach.
- 17 Skarżąca wnosi zasadniczo do Sądu o:
 - stwierdzenie dopuszczalności skargi i kontynuowanie postępowania;
 - stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek odzyskania pomocy przyznanej w odniesieniu do transakcji dokonanych przed dniem 21 maja 2011 r.;
- tytułem żądania w dalszej kolejności ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i posiłkowo art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się on do transakcji dokonanych w Maroku;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

18 Komisja wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za niedopuszczalną;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 19 Zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu postępowania, jeżeli strona tego zażąda, Sąd może rozstrzygnąć o niedopuszczalności skargi bez rozpoznawania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3 pozostała część postępowania w przedmiocie skargi odbywa się ustnie, z zastrzeżeniem odmiennej decyzji Sądu. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, aby orzec w przedmiocie wniosku, i postanawia nie otwierać procedury ustnej.
- 20 Komisja podnosi, że niniejsza skarga jest niedopuszczalna ze względu na to, iż skarżąca nie wykazała, że posiada interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji ani że zaskarżona decyzja dotyczy jej indywidualnie.
- 21 Należy najpierw zbadać drugą z przeszkód procesowych, na które powołała się Komisja.
- 22 Zgodnie z brzmieniem art. 263 akapit czwarty TFUE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych”.
- 23 Ze względu na to, że zaskarżona decyzja została wydana po przeprowadzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego, a skarżąca nie była jej adresatem, krąg podmiotów, których dotyczy ona indywidualnie, należy ustalać zgodnie z kryteriami ustanowionymi w wyroku Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. s. 197, 223. Skarżąca powinna więc wykazać, że zaskarżona decyzja dotyczy jej ze względu na określone cechy, które są jej właściwe, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia ją spośród wszystkich osób i w ten sposób indywidualizuje ją w sposób analogiczny do adresata tej decyzji (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-298/00 P Włochy przeciwko Komisji, Rec. s. I-4087, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 24 Aby wykazać, że zaskarżona decyzja, uznająca sporny system za bezprawny i niezgodny z rynkiem wewnętrznym, dotyczy jej indywidualnie, skarżąca powołuje się na swój status beneficjenta tego systemu.
- 25 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przedsiębiorstwo nie może w zasadzie zaskarżyć decyzji Komisji zakazującej wprowadzenia systemu pomocy sektorowej, jeżeli ta decyzja dotyczy tego przedsiębiorstwa wyłącznie z powodu jego przynależności do tego sektora oraz posiadanego przez nie charakteru potencjalnego beneficjenta wspomnianego systemu pomocy. W odniesieniu do skarżącego

przedsiębiorstwa taka decyzja stanowi bowiem środek o charakterze ogólnym, stosowany w określonych obiektywnie sytuacjach oraz wywołujący skutki prawne pod względem pewnej kategorii osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny (zob. ww. wyrok w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-309/02 Acegas przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1809, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 26 Jednakże, jeżeli dana decyzja dotyczy skarżącego przedsiębiorstwa nie tylko jako przedsiębiorstwa działającego w danym sektorze i potencjalnego beneficjenta systemu pomocy, ale również jako rzeczywistego beneficjenta przyznanej na podstawie tego systemu pomocy indywidualnej, której odzyskanie zostało nakazane przez Komisję, rzeczona decyzja dotyczy tego przedsiębiorstwa indywidualnie, a zatem jego skarga na tę decyzję jest dopuszczalna (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 19 października 2000 r. w sprawach połączonych C-15/98 i C-105/99 Włochy i Sardegna Lines przeciwko Komisji, Rec. s. I-8855, pkt 34, 35; wyrok Sądu z dnia 10 września 2009 r. w sprawie T-75/03 Banco Comercial dos Açores przeciwko Komisji, pkt 44).
- 27 Z tego względu należy sprawdzić, czy skarżąca jest rzeczywiście beneficjentem pomocy indywidualnej przyznanej na podstawie systemu, o którym mowa w zaskarżonej decyzji, pomocy, której odzyskanie zostało nakazane przez Komisję (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawach połączonych C-71/09 P, C-73/09 P i C-76/09 P Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4727, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. wyrok w sprawie Iberdrola przeciwko Komisji, pkt 27).
- 28 W niniejszej sprawie skarżąca wykazała swój status rzeczywistego beneficjenta spornego systemu. Dołączyła ona bowiem do skargi dokument potwierdzający zastosowanie przez nią spornego systemu do transakcji nabycia udziałów w 2003 r. i w 2006 r., która dotyczyła spółki z siedzibą w Maroku. Zgodnie z art. 1 ust. 2 oraz art. 4 ust. 1 zaskarżonej decyzji przewidziany w niej obowiązek odzyskania nie dotyczy jednak skarżącej.
- 29 W tym zakresie skarżąca podnosi w pierwszej kolejności, powołując się na orzecznictwo, że jej status rzeczywistego beneficjenta spornego systemu wystarcza do wykazania, że decyzja dotyczy jej indywidualnie, ponieważ obowiązek odzyskania pomocy uzyskanej na podstawie omawianego systemu nie stanowi koniecznej przesłanki tego uznania. Skarżąca wywodzi w szczególności z ww. wyroku w sprawie Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, że można uznać, iż zaskarżona decyzja dotyczy przedsiębiorstwa indywidualnie, w sytuacji gdy jest ono beneficjentem pomocy udzielonej w ramach systemu pomocy, w odniesieniu do którego nakazano w sposób ogólny odzyskanie pomocy bez konieczności, by obowiązek zwrotu pomocy dotyczył samego przedsiębiorstwa.
- 30 Należy przypomnieć w tym względzie pkt 53 ww. wyroku w sprawie Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, na którym skarżąca opiera swą argumentację:
- „[...] decyzja dotyczy indywidualnie [...] rzeczywistych beneficjentów indywidualnej pomocy przyznanej na podstawie systemu pomocy, której odzyskanie zostało nakazane przez Komisję, właśnie z tego powodu [...]”.
- 31 Tymczasem fragment ten został zinterpretowany w orzeczeniach Trybunału i Sądu, w których został przytoczony, w ten sposób, że uznaje się, iż decyzja Komisji odnosząca się do systemu pomocy dotyczy indywidualnie rzeczywistego beneficjenta tego systemu wyłącznie wówczas, gdy był on beneficjentem pomocy objętej zakresem zastosowania obowiązku odzyskania przewidzianego w tej decyzji (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Włochy i Sardegna Lines przeciwko Komisji, pkt 31, 34; wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-301/02 AEM przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1757, pkt 46–48; ww. postanowienie w sprawie Modelo Continente Hipermercados przeciwko

Komisji, pkt 30). Odzyskanie, na które powołano się w pkt 53 ww. wyroku w sprawie Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, dotyczy zatem pomocy, której beneficjentem była dana strona skarżąca, a nie w sposób ogólny pomocy wypłaconej na podstawie danego systemu pomocy.

- 32 Wykładnię tę potwierdza zresztą pkt 56 ww. wyroku w sprawie Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji o następującym brzmieniu:

„[...] nakaz odzyskania pomocy dotyczy indywidualnie wszystkich beneficjentów rozpatrywanego systemu już z tego względu, że od momentu wydania spornej decyzji są oni narażeni na ryzyko, że korzyści, które otrzymali, zostaną odzyskane i tym samym będzie to miało wpływ na ich sytuację prawną. Beneficjenci ci należą zatem do ograniczonego kręgu [...], przy czym nie jest konieczne badanie dodatkowych przesłanek dotyczących sytuacji, w których decyzji Komisji nie towarzyszy nakaz odzyskania pomocy. Ponadto ewentualność, że w późniejszym czasie korzyści uznane za bezprawne nie zostaną odzyskane od ich beneficjentów, nie wyklucza uznawania ich za podmioty, których decyzja dotyczy indywidualnie”.

- 33 Z jednej strony ze zdań pierwszego i drugiego tego punktu ww. wyroku w sprawie Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, w związku z poprzedzającym go pkt 55 wynika, że Trybunał poprzestał na zbadaniu jedyne go rozpatrywanego w niniejszej sprawie wypadku, w którym zaskarżony akt ustanawiał obowiązek odzyskania dotyczący strony skarżącej. Trybunał stwierdził bowiem w pierwszym zdaniu, że nakaz odzyskania pomocy dotyczy indywidualnie wszystkich beneficjentów rozpatrywanego systemu już z tego względu, że od momentu wydania spornej decyzji są oni narażeni na ryzyko, że będą musieli zwrócić pomoc, którą otrzymali, a w drugim zdaniu odmawia zbadania sytuacji, w której decyzji Komisji nie towarzyszy nakaz odzyskania pomocy. Z drugiej strony z pkt 56 zdanie trzecie ww. wyroku w sprawie Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, analizowanego również w świetle pkt 55 tego wyroku, wynika, że taki obowiązek odzyskania pomocy dotyczący danej strony skarżącej wystarcza, by dokonać jej indywidualizacji, bez konieczności zbadania, czy obowiązek ten wywoła skutki na szczeblu krajowym (ww. postanowienie w sprawie Modelo Continente Hipermercados przeciwko Komisji, pkt 29).

- 34 W ww. wyroku w sprawie Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, na który powołuje się skarżąca, Trybunał wywiódł zatem, że ustanowienie w zaskarżonym akcie obowiązku odzyskania odnoszącego się do pomocy, jaką skarżąca otrzymała, dotyczy indywidualnie strony skarżącej w rozpatrywanej sprawie, niezależnie od wykonania takiego obowiązku. Nie można więc stąd wyciągać wniosku, że status rzeczywistego beneficjenta systemu pomocy wystarcza do zindywidualizowania owego beneficjenta, jeżeli nie dotyczy go ustanowiony zaskarżonym aktem obowiązek odzyskania pomocy wypłaconej na podstawie tego systemu.

- 35 Nie ma również znaczenia w tym względzie wyrok Sądu z dnia 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04 Francja i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2099. Jak podniosła skarżąca, prawdą jest, że Sąd orzekł w pkt 123 tego wyroku, iż stwierdzenie nieważności przepisu spornej decyzji uznającego rozpatrywaną pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem miałoby ten skutek, że stwierdzenie niezgodności z prawem tego środka pomocowego, który jest środkiem indywidualnym na rzecz skarżącego, stałoby się nieważne, co stanowi konsekwencję prawną zmieniającą jej sytuację prawną i zapewniającą jej korzyść. Jednakże, jak słusznie podkreśla Komisja, w tym punkcie Sąd zajął stanowisko w przedmiocie przesłanki dopuszczalności interesu prawnego, która w szczególności różni się od przesłanki indywidualnego oddziaływania przez okoliczność, że dotyczy korzyści, jakiej może skarżącemu przysporzyć wynik jego skargi, a nie szczególnie związek pomiędzy tym skarżącym a decyzją będącą przedmiotem skargi (zob. pkt 23 powyżej; zob. również pkt 38 poniżej).

- 36 Wreszcie należy oddalić argument oparty na ryzyku majątkowym dla rzeczywistego beneficjenta pomocy przyznanej na podstawie systemu uznanego za niezgodny ze wspólnym rynkiem, które wynika z ewentualnych skutków takiego uznania pomocy za niezgodną ze wspólnym rynkiem dla stosowania

zasad dotyczących kumulacji pomocy i pomocy w ramach zasady de minimis, ponieważ skarżąca poprzestała w tym zakresie na prostym twierdzeniu, nie przedstawiając żadnego wyjaśnienia dotyczącego ww. ewentualnych skutków, a tym samym zarzucanego ryzyka majątkowego.

- 37 Skarżąca twierdzi w drugiej kolejności, że zakładając, iż obowiązek odzyskania pomocy, z której ona skorzystała, jest wymagany, by można uznać, że zaskarżona decyzja dotyczy jej indywidualnie, to podlega ona w niniejszej sprawie takiemu obowiązkowi. Wykluczenie transakcji dokonanych przed dniem 21 grudnia 2007 r. z zakresu zastosowania obowiązku odzyskania pomocy na podstawie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań nie jest bowiem ostateczne z powodu wniesionej przez Deutsche Telekom skargi w sprawie T-207/10, skierowanej przeciwko tej części sentencji zaskarżonej decyzji.
- 38 Używając takiej argumentacji, skarżąca myli również warunek dopuszczalności związany z indywidualnym oddziaływaniem z warunkiem dopuszczalności związanym z posiadaniem interesu prawnego. Choć bowiem istnienie interesu prawnego może zostać ustalone lub, przeciwnie, może ustać ze względu na zdarzenia niezwiązane ze skarżącą lub z zaskarżoną decyzją zaistniałe po wniesieniu skargi do sądu Unii, to, czy dany akt dotyczy danej osoby fizycznej lub prawnej indywidualnie, podlega ocenie na dzień wniesienia skargi i jest uzależnione jedynie od zaskarżonej decyzji. Tak więc osoba, której decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie dotyczy indywidualnie, nie traci tego statusu, nawet jeśli okaże się, że następnie nie zażądano od niej zwrotu tej pomocy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Comitato „Venezia vuole vivere” i in. przeciwko Komisji, pkt 56; a także opinia rzecznika generalnego V. Trstenjak w tych sprawach, Zb.Orz. s. 4732, pkt 81, 82; zob. także pkt 33 powyżej).
- 39 Ponadto należy przypomnieć, że, aby dowieść, iż zaskarżony akt dotyczy jej indywidualnie, skarżący winien wykazać, że należy do zamkniętego kręgu podmiotów, czyli grupy, która nie może zostać rozszerzona po wydaniu zaskarżonego aktu (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie C-152/88 Sofrimport przeciwko Komisji, Rec. s. I-2477, pkt 11; z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5479, pkt 63).
- 40 W niniejszym przypadku ewentualne stwierdzenie przez Sąd w sprawie T-207/10 nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji oraz odzyskanie od skarżącej spornej pomocy, oprócz tego, że mają czysto hipotetyczny charakter, nie pozwalają zatem na wyciągnięcie na tej podstawie wniosku, iż zaskarżony akt dotyczy skarżącej indywidualnie (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Iberdrola przeciwko Komisji, pkt 42).
- 41 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżącej indywidualnie.
- 42 Skarżąca podnosi jednak, że w niniejszej sprawie nie jest zobowiązana do wykazania, że zaskarżona decyzja dotyczy jej indywidualnie, w wypadku gdy decyzja ta mogłaby być zakwalifikowana jako akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 43 Komisja odpowiada, że zaskarżona decyzja nie stanowi aktu regulacyjnego nieobejmującego środków wykonawczych, powołując się na szereg krajowych środków wykonawczych zaskarżonej decyzji, a w szczególności na uchylenie spornego systemu przez hiszpańskiego prawodawcę, na odzyskanie przez organy podatkowe bezprawnie przyznanej na podstawie spornego systemu pomocy od jej beneficjentów oraz na przyznanie rozpatrywanej ulgi podatkowej lub na odmowę jej przyznania przez te same organy.
- 44 Skarżąca twierdzi natomiast, że środki, na które powołuje się Komisja, nie stanowią środków wykonawczych w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Podnoszone środki odzyskania pomocy nie mogą bowiem być uznane za takie, ponieważ nakaz odzyskania pomocy zawarty w zaskarżonej decyzji jest w całości wiążący dla Królestwa Hiszpanii, bez dysponowania swobodą uznania. Ponadto

uchylenie spornego systemu uznanego za niezgodny ze wspólnym rynkiem oraz przyznanie rozpatrywanej ulgi podatkowej lub odmowa jej przyznania zostały już określone w zaskarżonej decyzji i są jedynie jej skutkiem prawnym.

- 45 Należy przypomnieć w tym względzie, że na podstawie art. 288 akapit czwarty TFUE decyzja, taka jak w niniejszej sprawie wiąże w całości tylko adresatów, których wskazuje. Dlatego też obowiązek odmowy przyznania korzystania ze spornego systemu, uchylenia przyznanych ulg podatkowych i odzyskania pomocy wypłaconej na podstawie tego systemu są wiążącymi skutkami prawnymi zaskarżonej decyzji w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii, które jest jej adresatem.
- 46 Zaskarżona decyzja nie wywołuje natomiast takich skutków prawnych w odniesieniu do beneficjentów spornego systemu. Artykuł 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji nie określa skutków niezgodności spornego systemu z rynkiem wewnętrznym dla każdego z beneficjentów omawianego systemu, gdyż w przypadku owych beneficjentów zakaz lub nakaz nie wynika z samego stwierdzenia niezgodności systemu z rynkiem wewnętrznym. Ponadto skutek niezgodności z rynkiem wewnętrznym niekoniecznie jest taki sam w odniesieniu do każdego beneficjenta spornego systemu. Skutki niezgodności powinny zatem być zindywidualizowane w akcie prawnym wydanym przez właściwe władze krajowe, takim jak decyzja określająca wysokość zobowiązania podatkowego stanowiąca środek wykonawczy dla art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 47 W tym względzie jest nieistotne, że, jak podnosi skarżąca, Królestwu Hiszpanii nie przysługuje żaden zakres swobodnego uznania przy wdrażaniu zaskarżonej decyzji. Brak uprawnień dyskrecyjnych stanowi kryterium, które należy zbadać w celu ustalenia, czy wymóg, by sporny akt dotyczył skarżącego bezpośrednio, został spełniony (zob. wyrok Sądu z dnia 26 września 2000 r. w sprawie T-80/97 Starway przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3099, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo). Niemniej przewidziany w art. 263 akapit czwarty TFUE warunek, by akt nie wymagał przyjęcia środków wykonawczych, stanowi inną przesłankę niż przesłanka bezpośredniego oddziaływania (postanowienia Sądu: z dnia 4 czerwca 2012 r. w sprawie T-381/11 Eurofer przeciwko Komisji, pkt 59; z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-551/11 BSI przeciwko Radzie, pkt 56).
- 48 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja wymaga przyjęcia środków wykonawczych i że nie może zatem być uznana za akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Argument skarżącej oparty na ostatniej części zdania tego postanowienia należy zatem oddalić.
- 49 Powyższego wniosku nie podważa argument skarżącej oparty na naruszeniu prawa do skutecznej ochrony sądowej ze względu na to, że skarżąca nie mogła wnieść skargi na wskazane w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji stwierdzenie niezgodności spornego systemu pomocy ze wspólnym rynkiem.
- 50 Należy przypomnieć w tym względzie, że Unia jest unią prawa, w ramach której akty instytucji są poddane kontroli pod względem zgodności z traktatem i ogólnymi zasadami prawa, należącymi do praw podstawowych. Tak więc podmioty prywatne muszą mieć możliwość korzystania ze skutecznej ochrony sądowej swoich praw, które wywodzą z porządku prawnego Unii (zob. wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. w sprawach połączonych T-443/08 i T-455/08 Freistaat Sachsen i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1311, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże w niniejszym postępowaniu skarżąca nie została wcale pozbawiona skutecznej ochrony sądowej. Nawet w przypadku uznania niniejszej skargi za niedopuszczalną nic nie stałoby bowiem na przeszkodzie, by skarżąca zaskarżyła przed sądem krajowym środki wykonawcze zaskarżonej decyzji, a w szczególności decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego o odmowie przyznania możliwości skorzystania ze spornego systemu pomocy. Sąd krajowy będzie mógł ocenić jako kwestię wstępną zgodność z prawem art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji i, w razie zaistnienia takiej potrzeby, przedłożyć na podstawie art. 267 TFUE Trybunałowi pytanie prejudycjalne dotyczące oceny jego ważności (zob. podobnie i analogicznie ww. postanowienie w sprawie Eurofer przeciwko Komisji, pkt 60).

- 51 W konsekwencji skargę należy w całości odrzucić jako niedopuszczalną, bez konieczności badania pierwszej podniesionej przez Komisję przeszkody procesowej opartej na braku interesu prawnego skarżącej.

W przedmiocie kosztów

- 52 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją nie tylko własnymi kosztami, ale także kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z żądaniem tej instytucji.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Altadis, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 9 września 2013 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
L. Truchot